

Otto Bartning (1883 – 1959) architect van Huis Wylerberg (kristalbouw), was een diep indringend zoeker naar het wezenlijke. Op <https://wylerbergkring.eu/otto-bartning/> vind u informatie over hem en Huis Wylerberg. Mij boeit met name hoe hij het kristalliseren als menswordingsproces zag <https://wylerbergkring.eu/het-kristal/het-kristallijne-in-vorming/>. Daarover is mij geen schrijven van zijn hand bekend. Zijn romans werpen hier m.i. een verhelderend licht op.

Hij maakte rond de vorige eeuwwisseling (19/20 jr) met zeil vrachtschepen een wereldreis. Otto noteerde veel ervaringen in zijn dagboek. Pas vele jaren later (1955) publiceerde hij deze in *Erde Geliebte*. Veel van wat hij destijds ervaarde en hem als inzichten toevielen, verwerkte hij in dit boek en werkte door in zijn leven later. Hieronder enkele zinnen uit het boek, die u misschien ook inspireren. Met excuses voor mijn *vertaalpogingen*, zijn Duits is vele malen rijker. Graag wissel ik van gedachten hierover tijdens de wandeling (1^e ronde) of tot slot na het laatste concert (2^e ronde).

Lidwine Janssens.

- Das Wesentliche kam, wie immer, als ein Nichts.
Het wezenlijk kwam, zoals altijd als een niets.
- Mit uns Erdgeborenen geschah etwas das Alter war als wir, und starker.
Met ons, uit de aarde geboren, gebeurde iets dat ouder en sterker was dan wij.

- Dem ungeborenen Gedanken, der noch vom Götterblut genährt, noch nicht vom Wort begrenzt, noch nicht zur Tat verhärtet
De ongeboren gedachte, nog door godenbloed gevoed, nog niet door woorden begrensd, nog niet tot daden verhard.
- Sie (die Sternen) funkeln so von Wissen, dass es knistert. Und ich lausche, lausche doch sie schweigen.... wenn diese Schrift mir lesbar wird, dann schenk ich keine Menschen Rede mehr mein Ohr. – Umsonst.
Zij (de sterren) schitteren zo van weten dat ze knetteren. Ik luister en luister maar ze zwijgen. Als hun schrift voor mij leesbaar wordt, leen ik geen menselijk woord nog mijn oor, - zomaar.
- Ihr (Bauern, Jäger und Fahrensleuten) denken ist ein Lauschen auf Geräusche und auf Stimmen der Natur, es ist ein stummes, immerwährendes Gespräch mit diesen Stimmen, daraus dann ihr Zögern und ihr Handeln und ihr Wissen ohne Worte fließt.
Jullie (boeren, jagers en varensgezellen) denken is luisteren naar geluiden en stemmen van de natuur, het is een stom en eeuwigdurend gesprek met deze stemmen. Daaruit vloeien dan jullie aarzelingen, acties en weten zonder woorden voort....

- Wind der schläft ist aber wie Gedanke, der noch nicht gedacht; ist wie Gefühl , das nicht empfunden ist, ist wie Klang , der nicht gehört wird: Leere Überfülle.
Wind die slaapt is echter als een gedachte die nog niet gedacht is; is als een gevoel dat niet ervaren is, is als een klank die niet gehoord wordt: lege overvloed.
- Heute wusste ich wohl allerlei Gescheites mir zum Trost zu sagen, etwas daß das „Nein“ nur die innere Seite ist derselben runden Schale, die nach Außen strotzt von „Ja“.
Vandaag wist ik allerlei slimme dingen tegen mezelf te zeggen om me te troosten. Zoiets als dat het "Nee" slechts de binnenkant is van dezelfde ronde schaal die een en al "Ja" is aan de buitenkant.
- Ja mein letztes bisschen Ich war nur noch ein vom Faustgriff dieser Angst geballtes und gehaltenes Nichts. Mein Nichts in seiner Größe. Aber seine Größe hatte Raum in meinen Nichts. ..
Ja mijn laatste restje ik was nog slechts een door de vuistgreep van de angst gebald en vastgehouden niets. Mijn niets in heel Zijn omvang. Maar die omvang had ruimte in mijn niets.
- Doch in den Innersten und Engsten war da ein winzig ausgesparte Stille; diese Stille trug in sich den ganzen großen Sturm und wußte , daß er nutzlos raste, sinnlos brüllte und nur lechzte nach der kleinen Stille, die ihm unerreichbar was.
Maar helemaal binnenin was er een piepkleine uitsparing van stilte; deze stilte droeg de hele grote storm in zich en wist dat die nutteloos woedde, zinloos brulde en alleen verlangde naar de kleine stilte die voor hem onbereikbaar was.
- *Otto hoort de vertreksirene van het schip maar is de weg kwijt in het moeras. Hij weet niet hoe en zet een paar stappen in alle richtingen zonder uitzicht op een uitweg. Dan hoort hij de beplanting fors bewegen en even later staat er een waterbuffel voor hem. Helemaal opgelucht kijkt hij het dier aan. Deze keert zich om en gaat lopen. Otto neemt zijn staart vast en binnen de kortste keren staat hij weer in de wereld. Hij weer niet hoe te danken, kijkt de buffel nogmaals aan en zet het dan op een rennen.*
- Dann fielen mir die Augen wieder zu und ich bedachte – nein viel inniger als Denken war es, dieses atmende Durchströmt-Sein von Gesichtern, die sich überfließen und sich in einander deuten.
Mijn ogen vielen dicht en ik bedacht, nee veel inniger dan denken was het, dit ademend doorstroomd zijn van gezichten, die in elkaar overvloeiden en elkaar duiden.....
- Aus alle Wunden blutend ausgegossen in die Dinge, in die Blumen, in die Gräser und das Feldgestein, auch in die Tiere, die sich still bewegten, war so außer mir, wie in den Dingen. Beinahe hatte ich im Namen all der Dinge zu mir selber Du gesagt.
Uit alle wonden bloedend, uitgegoten in de dingen, de bloemen, het gras en de stenen, ook in de dieren die stil bewogen, was ik buiten mijzelf en in de dingen. Ik zei bijna: je tegen mezelf in naam van alle dingen.